

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2014. április 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2012. december 6. napján kihirdetett 4.B.475/2010/117. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az 1 rb, a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c/ pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b/ pontja szerint minősülő csalás büntette tekintetében a felmentésre vonatkozó rendelkezés mellőzésével megállapítja, hogy a vádlott bűnös további 1 rb csalás büntettében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont), megállapítja, hogy a 3 rb - melyből 1 rb folytatólagosan elkövetett - csalás büntetteként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) értékelt cselekmény 1 rb folytatólagosan elkövetett csalás büntettének minősül (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (7) bekezdés b/ pont), továbbá a 2 rb csalás büntetteként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, egy esetben (6) bekezdés b/ pont, egy esetben (5) bekezdés b/ pont) értékelt cselekmény 1 rb folytatólagosan elkövetett csalás büntettének minősül (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont).

A polgári jogi igényekkel kapcsolatos rendelkezések vonatkozásában az illeték összege helyesen:

- **1. magánfél** esetében 35.200 (harmincötezer-kettőszáz) Ft,
- **2. magánfél** tekintetében 58.200 (ötvennyolcezer-kettőszáz) Ft,
- **3. magánfél** esetében 7.600 (hétezer-hatszáz) Ft,
- **4. magánfél** tekintetében 3.200 (háromezer-kettőszáz) Ft,
- **5. magánfél** esetében 19.900 (tizenkilencezer-kilencszáz) Ft,
- **6. magánfél** vonatkozásában 19.600 (tizenkilencezer-hatszáz) Ft,
- **7. magánfél** esetében 46.800 (negyvenhatezer-nyolcszáz) Ft,
- **8. magánfél** és **9. magánfél** vonatkozásában 90.000 (kilencvenezer) Ft,
- **10. magánfél** és **11. magánfél** esetében 37.000 (harminchétezer) Ft,
- **12. magánfél** vonatkozásában 2.700 (kétezer-hétszáz) Ft,
- **13. magánfél** esetében 36.600 (harminchatezer-hatszáz) Ft,
- **14. magánfél** vonatkozásában 1.200 (ezerkétszáz) Ft,
- **15. magánfél** esetében 30.000 (harmincezer) Ft,

- **16. magánfél** vonatkozásában 10.100 (tízezer-száz) Ft,
- **17. magánfél** esetében 13.200 (tizenháromezer-kettőszáz) Ft,
- **18. magánfél** vonatkozásában 5.600 (ötezer-hatszáz) Ft,
- **19. magánfél** esetében 90.000 (kilencvenezer) Ft,
- **20. magánfél** vonatkozásában 23.400 (huszonháromezer-négyszáz) Ft.

21. magánfél esetében a kártérítés összege helyesen 195.000 (százkilencvenötezer) Ft, míg az illeték 1.200 (ezerkettőszáz) Ft,

22. magánfél esetében a kártérítés összege helyesen 30.040.000 (harmincmillió-negyvenezer) Ft, az illeték összege pedig 90.000 (kilencvenezer) Ft,

továbbá a vádlott köteles **23. magánfél** esetében a kártérítés után 2003. december 17. napjától,

3. magánfél esetében a kártérítés után 2005. február 2. napjától,

5. magánfél vonatkozásában a kártérítés után 2006. március 31. napjától,

22. magánfél tekintetében a kártérítés után 2007. februárjától,

12. magánfél esetében a kártérítés után 2007. július 20. napjától,

14. magánfél vonatkozásában a kártérítés után 2007. szeptember 6. napjától,

15. magánfél esetében a kártérítés után 2007. szeptember 25. napjától,

17. magánfél tekintetében a kártérítés után 2008. október 7. napjától,

18. magánfél vonatkozásában a kártérítés után 2008. október 21. napjától, és

19. magánfél tekintetében a kártérítés után 2008. szeptember 19. napjától

a kifizetés napjáig a mindenkori késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatot megfizetni.

24. magánfél, 25. magánfél, 26. magánfél és 27. magánfél, továbbá **28. magánfél és 29. magánfél** magánfelekkel kapcsolatos kártérítésre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vagyonelkobzás összege helyesen 8.500.000 (nyolcmillió-ötszázezer) Ft, míg a bűnügyi költség összege helyesen 558.892 (ötszázötvennyolcezer-nyolcszázkilencvenkettő) Ft.

Az ítéletábra felhívja a magánfelek figyelmét arra, hogy a zár alá vételt fel kell oldani, ha a magánfél a megállapított teljesítési határidő lejártától számított 30 (harminc) napon belül nem kér végrehajtást, illetve ha a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása esetén 60 (hatvan) napon belül nem igazolja, hogy az igényét érvényesítette.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során 8.000 (nyolcezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

A másodfokú bíróság határozata ellen a vádlott a kézbesítéstől számított nyolc napon belül fellebbezést jelenthet be a Kúriához, melyet a Győri Ítéletábránál kell benyújtani.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2011. szeptember 21. napjától 2012. november 22. napjáig tartó tárgyalássorozat alapján meghozott és 2012. december 6. napján kihirdetett 4.B.475/2010/117. szám alatti ítéletével bűnösnek mondta ki vádlottat 14 rb folytatólagosan elkövetett csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont), 10 rb csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont), 5 rb csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (5) bekezdés b/ pont), 1 rb csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (4) bekezdés b/ pont), továbbá 3 rb számviteli rend megsértésének büntetében (Btk. 289.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés b/ pont), valamint 1 rb folytatólagosan elkövetett számviteli rend megsértésének büntetében (Btk. 289.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés b/ pont). Ezért a vádlottat - halmazati büntetésül - 6 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, mint főbüntetésre, mellékbüntetésként 5 év közügyektől eltiltásra és 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Elbírált a büntetőeljárás során a magánfelek által előterjesztett polgári jogi igényeket, azokat az ítéleti tényállásban írtaknak megfelelően túlnyomó részt megítélte, illetőleg azoknak érvényesítését nem bizonyított részükben egyéb törvényes útra utasította. A vádlottat 1 rb csalás büntette (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) miatt emelt vád alól felmentette, egyúttal rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról és kötelezte a vádlottat a büntetőeljárás során felmerült teljes bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére téves minősítés és részfelmentés miatt, bűnösségének a vád szerinti minősítésű bűncselekményekben való megállapítása és a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője enyhítés végett terjesztett elő jogorvoslatot.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.380/2010/10-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak helyes indokainál fogva fenntartva, a védelmi fellebbezéseket pedig alaptalannak ítélve kifejtette, hogy a büntetőeljárási szabályok maradéktalan betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság jórészt megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, az elsőfokú ítélet azonban a 7. és 27. tényállási pontjában megalapozatlanságban szenved, ezek megállapítása során a törvényszék a helyesen feltárt tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint a megalapozatlansági hibák helyes ténybeli következtetések levonása útján kiküszöbölhetőek, és utóbbiak tekintetében a tényállás helyesbítését célzóan terjesztett elő indítványt.

Rámutatott arra, hogy az első fokon eljáró bíróság a bizonyítékok részletes elemzésével, egybevetésével és értékelésével eleget tett az indokolási kötelezettségének, okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, és a terhelt cselekményeit is jórészt helyesen minősítette, a 7. tényállási pontban foglaltak helyesbítése azonban a bűncselekmények átminősítését teszi szükségessé, a vádlott terhére rótt bűncselekmények közül 3 rb csalás büntette (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) helyett 1 rb

folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (7) bekezdés b/ pont) megállapításának van helye, emellett a felmentéssel érintett 27. tényállási pont kapcsán a vádlott terhére további 1 rb csalás büntette (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) is megállapítandó.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság ugyan teljes körűen feltárta, eltúlzottan nagy jelentőséget tulajdonított azonban az enyhítő körülményeknek, e körben az ügyészi érvelés rámutatott arra, hogy az ügyben valóban jelentős az időmúlás, ellenben az utolsó bűncselekmény elkövetésétől az elsőfokú ítélet keltéig eltelt időtartam túlzott jelentőséget kapott az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésben, holott a vádlott által okozott kár mértéke, a sértettek nagy száma és a nyomatékos egyéb súlyosító körülmények a kiszabott büntetés súlyosítását teszik indokolttá. A járulékos kérdésekkel kapcsolatban az ügyészi álláspont felhívta a figyelmet arra, hogy a törvényszék **1. sértett** és **2. sértett** sértettek eljárás során előterjesztett polgári jogi igényeiről nem rendelkezett, illetőleg a kártérítés összegét **27. magánfél**, **26. magánfél** esetében tévesen állapította meg, erre tekintettel a szóban forgó mulasztások pótlását, illetőleg rendelkezések helyesbítését indítványozta.

Összességében az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján, a helyes ténybeli következtetések levonásával történő kiküszöbölésére, ezen túlmenően a bűnösség, a minősítés, a polgári jogi igények és a kiszabott büntetés körében az elsőfokú ítélet Be. 372.§ (1) bekezdése szerinti megváltoztatására, egyebekben pedig a törvényes és megalapozott elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezésének írásbeli indokolásában terhelte védője arra mutatott rá, hogy a Budapesti Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Főosztálya 2007. évtől folytatott büntetőeljárást **D.J.** és társai ellen több magánszemély, köztük a jelen ügy vádlottja sérelmére csalás jellegű bűncselekmények elkövetése miatt, ebben az eljárásban a hatóság **vádlott** tekintetében az eljárást bűncselekmény hiányában megszüntette. Ezen eljárás tárgya a **D.J.** és társai által többek között a védencének tett azon ajánlatok voltak, melyek szerint a terheltek egy konkrét projekt megvalósítása pénzügyi háttérének biztosítását vállalták.

Fentiekre tekintettel a védő kifogásolta, hogy a jelen ügyben hozott ítélet tényállása és indokolása teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a fenti előzményeket.

Utóbbiakra figyelemmel a védői beadvány határozottan arra az álláspontra helyezkedett, hogy védenca jóhiszeműen eljárva, téves információktól vezérelve, **D.J.** és társai ígéreteiben bízva kezdte meg a valósnak hitt projekt finanszírozását, illetőleg annak intézését. E körben a védő hivatkozott **9. magánfél**, **26. magánfél**, **8. magánfél**, **1. tanú**, **20. magánfél**, **11. magánfél**, **14. magánfél**, **7. magánfél** és **10. magánfél** vallomásaira is. Utóbbi tanúk esetében a védői álláspont szerint a terhelte részéről a tévedésbe ejtés törvényi tényállási elemének megvalósulása nem bizonyítható. Kifejtette azt is, hogy a sértettektől védenca minden esetben a visszafizetés szándékával vette fel a kölcsönöket, abban a téves feltevésben, hogy ezek visszafizetésére objektív lehetőség is van, erre figyelemmel indítványozta, hogy a történeti tényállás helyesbítésével az ítélet tábla az elsőfokú bíróságtól eltérően állapítsa meg védenca bűnösségét, egyúttal az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse.

A másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartva a részletes érvelését nem kívánta megismételni, rámutatott azonban arra, hogy időközben jogszabályváltozás következett be, amely érinti a terhelt által megvalósított bűncselekmények minősítését és az alkalmazható szankciókat is. Miután a vádlott a feltételes szabadság kedvezményéből nem került kizárásra, a jelenleg hatályos Büntetőtörvénykönyv erre vonatkozó rendelkezései pedig ránézve lényegesen kedvezőbbek, továbbá az értékhatárok változása folytán az egyes terhelti cselekmények is jelentősen enyhébben minősülnek, indítványozta az elbíráláskor hatályos új Büntetőtörvénykönyv alkalmazását, a terhelti cselekményeknek Be. 373.§, illetőleg 403.§ szerinti átminősítését. Ennek eredményeképpen a jelentős értékre, üzletszerűen elkövetett csalás büntettként értékelt cselekményeknél az 1., 4., 5., 12., 15., 18., 24. és 28. számú tényállások tekintetében a minősítés eggyel enyhébb lesz, a rendbeliség is változik, az összesen 24 rb. jelentős kárt okozó csalás 17 rb. cselekményre módosul, és ehhez még hozzáadódik a felmentéssel érintett 27. tényállási pontban szereplő, bűnösség megállapítását szükségessé tevő cselekmény is. Az 5 rb. nagyobb kárt okozó csalásból 11 rb. cselekmény lesz, emellett 1 rb. különösen nagy kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntettként is megállapítandó a terhelt büntetőjogi felelőssége.

A büntetés kiszabásával összefüggésben megismételte az átiratban kifejtett álláspontját, az időmúlás ellenére, a sértettek nagy számára, az okozott kár mértékére tekintettel a kiszabott büntetés súlyosítását látta szükségesnek, utalva arra, hogy a terhelt mintegy 300 millió Ft-ot csalt ki a sértettektől, és azóta sem hagyott fel az adatok szerint az ilyen jellegű magatartással.

A fenti korrekciók mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen előadott perbeszédében a terhelt védője nem kívánta megismételni az írásbeli fellebbezésben előadottakat, az ítéleti tényállás 7. pontjával kapcsolatos ügyészi értékeléssel, illetőleg az elbíráláskor hatályban lévő Btk. alkalmazásával kapcsolatos érveléssel lényegileg egyetértett, ugyanakkor az ítéleti tényállás 27. pontjában vitatta a fellebbviteli főügyészségi álláspontot, érvelése szerint az első fokon eljáró bíróság a felmentő rendelkezésnek kellő magyarázatát adta, az okszerű és megalapozott.

Hivatkozott a már értékelt enyhítő körülményekre, ezek közül kiemelte a súlyos felelőtlenségben megnyilvánuló sértetti közreható magatartást és a védelem ténybeli beismerését.

Utóbbiak értékelésével lehetőséget látott az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére, jelezvén azt, hogy az új Btk. rendelkezéseinek alkalmazása mellett az első fokon kiszabott szabadságvesztés változatlanul hagyása sem kifogásolható.

Az ítélet tábla a vádlott és védője által enyhítés végett előterjesztett fellebbezést nem találta alaposnak, az ügyész fellebbezése és a fellebbviteli főügyészség indítványa a bűnösség megállapítása körében és a kapcsolatos minősítések tekintetében az alábbiak szerint megalapozott.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Ennek során az ítélőtábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozatlansági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírlatának.

Az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályok betartása mellett, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a megalapozott tényállás megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. Foglalkozott azokkal az adatokkal és körülményekkel, amelyek az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkoztak. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a több vonatkozásban ellentmondásos bizonyítékokat is, amelyek egymásra figyelemmel történő értékeléséből is kiolvasható, hogy mire alapozta az adott tényállásrészeket.

Az első fokon eljáró bíróság tényállási pontonként külön-külön felsorolta a rendelkezésre álló releváns bizonyítékokat, amelyeknek gerincét a terhelt túlnyomórészt beismerő, feltáró jellegű vallomása, az eljárás során kihallgatott tanúk előadásai, a nyomozati szakban beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény részletes tartalma, a felszámoló biztos képviselőjében meghallgatott tanú vallomása, a terhelti cégeknél foglalkoztatott könyvelők releváns nyilatkozatai, a valamennyi magyar pénzügyi intézmény meghatározott célú megkeresése és az arra adott válaszok és tájékoztatások, a ... Bank t.-i fiókjának egykori igazgatója által szolgáltatott alapvető jelentőségű információk, a terhelt által alapított cégekkel kapcsolatos céginformációs adatok, valamint a Ny.-i Polgármesteri Hivatal képviselőtestületi üléseiről készült jegyzőkönyvek képezték. Mindezeket az elsőfokú bíróság számba vette, megfelelően részletezte és megkísérelte - részben eredményre vezető módon - a fennálló ellentmondásokat feloldani, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nagyrészt okszerűen, egymásra tekintettel, a bizonyító erejük mérlegelése útján is értékelte, gondolatmenetével túlnyomórészt a másodfokon eljáró bíróság is egyetértett.

Az ítéleti tényállás lényegi elemeivel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság tényállásonként, részletesen értékelte a vádlotti védekezést, összevetette **vádlott** nyomozati szakban előterjesztett és a tárgyalás során előadott védekezésének érdemi elemeit és összetevőit, a túlnyomórészt önmagára nézve is terhelő vallomása kisebb mértékű megváltoztatására figyelemmel annak okaihoz is helytálló indokolást fűzött.

Fentiek mellett igen széles körben és alaposan tett eleget a tanúkihallgatási kötelezettségének, ennek során nem mulasztotta el összevetni a terhelti és sértetti, illetőleg sértettnek nem minősülő tanúktól származó nyilatkozatok bizonyító erejét, e körben pedig nem tévedett, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével az eljárás során lényegileg mindvégig következetesen nyilatkozó sértettek vallomását tekintette irányadónak az ítéleti tényállás megállapítása során. Részletesen és meggyőzően indokolta, mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján fogadta el alapvetően a vádlott ténybeli beismeréseiben foglaltakat, illetőleg annak is megfelelő okát adta, hogy egyes tényállási pontok esetében a vádlotti vallomásoknak az eljárás során beszerzett egyéb, hitelt érdemlő

bizonyítékok által egyértelműen cáfolt részét mennyiben és milyen okból vetette el. A terhelti nyilatkozatokat a sértetti előadásokkal és egyéb, rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal is összevetve - különösen a **10.-11. magánfél házaspárral, 2. sértettel** és hozzátartozójával, illetőleg **19.magánféllel** kapcsolatosan megállapított tényállási pont esetén - helytállónan jutott arra a következtetésre, hogy a terhelti védekezés csak az egyéb bizonyítékok által alátámasztott, illetőleg meg nem cáfolt részében volt az ítéleti tényállás alapjaként elfogadható, míg a konkrét sértettek által előadottakat a vádlott vonatkozó ténybeli beismerése, illetőleg részbeni tagadása mellett az egyéb tanúvallomások, illetőleg a kapcsolatos okirati bizonyítékok is meggyőzően alátámasztották. Ilyen módon a törvényszék az okozott kár összege, illetőleg az esetleges megtérülés volumene tekintetében felmerülő ellentmondások esetén helytállónan vette figyelembe a vádlotti részleges tagadással szemben a terhelő bizonyítékok egyöntetű sorát és azoknak bizonyító erejét.

A fentiek mellett a helyesen számba vett és okszerűen értékelt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytállónan ismerte fel, hogy a terhelti beismerő vallomás az egyes sértettektől átvett pénzösszegek nagyságának túlnyomó részbeni elismerésére is kiterjedt, az e körben tett beismerést a személyi bizonyítékokon túlmenően a becsatolt okiratok, befektetési szerződések, ügyfélazonosítási adatlapok, befektetési ajánlati adatlapok, banki átutalással kapcsolatos iratok, levelezések anyaga és a kifizetésekről készült bizonylatok is alátámasztották, a személyi és tárgyi jellegű bizonyítékok között mutatkozó kisebb jelentőségű ellentmondásokat a törvényszék okszerűen írta az időmúlás, illetőleg az egyes pénzátadásokkal kapcsolatos, egyidejűleg készítendő okiratok hiányának számlájára.

Az addigi bűncselekményeihez képest atipikus elkövetési körülményeket magában foglaló 28. tényállási pont vonatkozásában a törvényszék a tényállás megállapítása során a terhelt részben ellentétes tartalmú vallomásaival szemben helytállónan tulajdonított jelentőséget **20. magánfél** sértett következetes előadásainak, illetőleg az ezt alátámasztó személyi és tárgyi bizonyítékoknak.

A többrendbeli számvitel rendje megsértésének büntetével összefüggésben a terhelt által előterjesztett, teljes körű beismerő vallomást minden tekintetben alátámasztották a cégeknél alkalmazott könyvelők, a felszámoló biztos képviselőjében kihallgatott **2. tanú** vallomása, továbbá az igazságügyi könyvszakértői vélemény vádlotti kifogásokkal sem érintett tartalma.

A felülbírálat során megállapítható volt az is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő értékelése mellett az elsőfokú bíróság mindegyik sértett esetében megfelelően számba vette és okszerűen értékelte az egyes sértettek tévedésbe ejtésének, illetőleg tartásának vádlotti eszköztárát, pontosan melyik sértettel, milyen körülmények között, mit közölt a terhelt az általuk eszközölt beruházások rendeltetésével kapcsolatosan.

E körben minden releváns részletre kiterjedően indokolta, miért nem fogadta el a terhelti védekezést a tekintetben, hogy aktuálisan milyen gazdasági tevékenységet folytatott, és konkrétan milyen célok érdekében használta fel a közreműködésével beruházott összegeket. Fentiek során a törvényszék helytálló értékelést fűzött a terhelt nyomozati szakban, a kényszerintézkedés meghosszabbításakor tartott ülésen tett azon elismerő nyilatkozatához, miszerint pusztán hitegette a sértetteket azzal, hogy bedőlt hitelek és járművek megvásárlásával és azoknak nagy haszonnal történő eladásával foglalkozva az ügyfelek

befektetéseit ilyen üzletekbe forgatja be. Mérlegelése során a törvényszék helyesen vette számba az utóbbi beismerést alátámasztó hiteles bizonyítékok sorában a vádlotti cégeknél könyvelőként működő **3. tanú**, továbbá a terhelti cégekkel üzleti kapcsolatban volt **4. tanú** tanúvallomásának tartalmát, a lényegében valamennyi magyarországi pénzintézethez intézett megkeresésekre adott tájékoztatások adatait, melyek szerint a vádlotti cégek és az érintett pénzintézetek nem álltak üzleti kapcsolatban a bankok, illetőleg a lízingbe adó cégek által visszavett eszközök, lakások és autók ügyintézésé terén.

Nem tévedett az első fokon eljáró bíróság a ny.-i 1,5 milliárd Ft-os ingatlan beruházás mint befektetési lehetőség realitásának megítélése kapcsán sem, okszerűen és minden szempontból megalapozottan állapítván meg, hogy a terhelt magánszemélyként olyan ingatlan, vagy ingó vagyonnal sem rendelkezett, amelyből a szóban forgó beruházást megvalósíthatta volna, de az általa irányított cégeknek sem volt mobilizálható vagyona, az ilyen beruházás elindításához is elégtelen látványterveken kívül építési engedélyekkel, épülettervekkel, építészirodai megbízással, építés vállalkozói-kivitelezői szerződésekkel, a szükséges közigazgatási eljárások lefolytatásának alapfeltételeivel sem rendelkezett, de megfelelő ingatlanterülettel sem, az ismert adatok alapján a ny.-i önkormányzat képviselőtestülete csupán elvi hozzájárulását adta az előttük nagyvonalakban felvázolt építkezéshez.

A törvényszék a mérlegelése során megfelelően értékelte a vádlott által „cash flow”-nak nevezett irat, illetőleg az általa több ízben meghivatkozott ún. indikatív ajánlat jelentőségét, és e körben helyesen volt figyelemmel a tárgyalási szakban kihallgatott **5. tanú** vezető banki alkalmazott előadásának tartalmára.

Utóbbi megfontolással egyeztethető módon okszerű és helytálló értékelést fűzött a törvényszék azon tényszerűen megállapítható körülményhez, miszerint a terhelt a ny.-i ingatlan beruházással összefüggésben kapcsolatba került **D.J.-val**, **V. A.-val**, **P. A.-val**, illetőleg utólagosan **K. L.-val** is, akik a beruházás megvalósíthatóságával összefüggésben különböző ígéretekkel kecsegtették, és akik részére nem tisztázható okokból különböző pénzösszegeket rendelkezésre is bocsátott. Utóbbi körben a másodfokon eljáró bíróság mindenben osztotta a törvényszék azon álláspontját, miszerint a vádlottal kapcsolatba kerülő fenti személyek által előadottak nem pusztán az elemi logika, hanem egyúttal a gazdasági racionalitás alapszabályaiba ütköző lehetőségekkel ámították **terheltet**, aki azonban a felvázolt ingatlan beruházással kapcsolatos okirati bizonyítékok hiányában felismerte a célzott befektetés megvalósításának kilátástalanságát.

Ebben a körben az első fokon eljáró bíróság helyesen mutatott rá arra a tényre, hogy a terhelt csak nagyon kevés, az elsőfokú bíróság által konkrétan megjelölt sértettektől vett át pénzt a 1,5 milliárd Ft-os ingatlan beruházásra történő közvetlen hivatkozással, ezen elkövetési módszert azonban jellemzően már csak a pénzüket hosszabb ideje követelő, korábban valótlan befektetési ígéretekkel elhalmozott sértettek megnyugtására, illetőleg az időhúzás miatt alkalmazta, ezzel összefüggésben tehát a törvényszék helyesen ismerte fel a terhelt által megvalósított bűncselekmény sorozat strukturáltságát, az elkövetési időszak végére lényegileg piramisjátékká szerveződését, amelyben a későbbi ügyfelek befektetései a korábbi partnereknek járó hozamkifizetések kiegyenlíthetőségét szolgálták.

A bizonyítékok értékelése során tehát az elsőfokú bíróság minden irányból körbejárta a vádlottnak és cégeinek mögöttes gazdasági háttérét, az állított gazdasági tevékenység realitását és a tervezett nagy volumenű ingatlan beruházás megvalósíthatóságát, ezzel összefüggésben helytállóan zárta ki a kiemelkedő hozamokkal együtt a sértetti befektetéseket is garantáló ingatlan beruházás realitását, és mindenben okszerű, helytálló érveléssel utasította el a terhelti védekezést.

A sértettek által eszközölt befektetések visszatéríthetőségével, a befektetők előtt vázolt mögöttes gazdasági tevékenység realitásával és jövedelemtermelő képességével összefüggésben a törvényszék helyénvaló módon tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek is, hogy a vádlott a sértettektől a cégei nevében befektetés céljából átvett pénzeket nem könyvelte le, az általa irányított gazdasági társaságokban a bizonylati fegyelmet több vonatkozásban számottevően megsértette, a beszedett pénzforrások útja követhetetlen, az adóvégrehajtási eljárásokkal sújtott gazdasági társaságok működéséhez nem kerültek felhasználásra, és a hivatkozott beruházási tevékenységnek sem volt semmiféle nyoma az érintett cégek operatív működésében, így utóbbi nem is nyújthatott alapot a sértettek befektetett pénzeszegeinek visszatérítésére.

A jórészt a logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenysége eredményeként megállapított tényállás tehát összhangban áll a döntő mértékben okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így túlnyomórészt a felülbírálat során is irányadó volt, az csupán az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak tekintetében szorul helyesbítésre a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

Az ítélet tábla a tényállás 7. pontjában, az elsőfokú ítélet 11. oldalának 5. bekezdésében és a 12. oldalának 1. bekezdésében foglaltakat mellőzve megállapítja, hogy **vádlott** magatartása folytán **27. magánfél** és **26. magánfél** sértetteket összesen 57 millió Ft kár érte, amelyből 4.034.000 Ft megtérült.

Az ítélet tábla a tényállás 10. pontjában, az elsőfokú ítélet 12. oldalának utolsó bekezdésében, annak is az utolsó előtti sorában szereplő 12.240.000 Ft-ot 12.540.000 Ft-ra helyesbíti, ilyen módon küszöbölve ki az első fokon eljáró bíróság által vétett elírást, számolási hibát.

Az ítélet tábla a tényállás 15. pontjában, az elsőfokú ítélet 14. oldalának 4. bekezdésében a „2007. június 20. napján” történő időpont megjelölést 2007. július 20. napjára helyesbíti, ilyen módon küszöbölve ki az elsőfokú bíróság által vétett elírást.

Az ítélet tábla a tényállás 18. pontjában, az elsőfokú ítélet 15. oldalának 3. bekezdésében a 2007. szeptember 25. napjára történő utalást 2007. szeptember 24. napjára helyesbíti, ilyen módon korrigálva a törvényszék által vétett elírást.

Az ítélet tábla a tényállás 27. pontjában, az elsőfokú ítélet 17. oldalának 7. bekezdésében foglaltakat mellőzve megállapítja, hogy a terhelt megtévesztő magatartása folytán tévedésben lévő **3. sértettet** a pénz vádlott részére történő átadásával 5.200.000 Ft kár érte, amely nem térült meg, a sértett azonban a büntetőeljárás során polgári jogi igényt nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla az ítéleti tényállás 1-11., 13-26. és 28. pontjában részletezett tényállásokat kiegészíti azzal, hogy a sértett a büntetőeljárás során polgári jogi igényt terjesztett elő.

Az ítélet tábla az ítéleti tényállás 7., 20., 21., 22. és 23. pontjában érintett magánfelek vonatkozásában megállapítja, hogy végrehajtható okiratok alapján nevezettek a terhelttel szemben végrehajtási eljárásokat kezdeményeztek, amelyek jelenleg is folyamatban vannak.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 55. oldalának 2. bekezdésében a 30. tényállási pont megjelölést 29. tényállási pontra helyesbíti, ilyen módon küszöbölve ki az elsőfokú bíróság által vétett elírást.

A fentiek szerinti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és helyesbített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet. A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság nagyrészt helyesen vont következtetést **vádlott** bűnösségére, az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit tekintve túlnyomórészt helytálló a vádlott terhére rótt bűncselekmények megnevezése, jogi minősítése, és az ehhez fűzött indokolás is.

A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseire figyelemmel a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazza-e a vádlott terhére rótt cselekmények elbírálása során. E körben megállapítható, hogy a vádlott terhére rótt cselekmények mind az elkövetéskor, mind pedig az elbíráláskor hatályban lévő büntetőtörvény szerint is büntetendő cselekménynek minősülnek, és a törvényi fenyegetettségük is lényegileg azonos. Tényszerűen megállapítható, hogy az elbíráláskor hatályos törvény feltételes kedvezményre vonatkozó rendelkezései az elkövetéskor hatályos szabályozásnál kedvezőbb elbírálást biztosítanak, figyelemmel a Kúria 4/2013. (X.14.) Bk. véleményére is, ezen túlmenően pedig az értékhátterek változására figyelemmel a terhelti cselekmények egy része ténylegesen enyhébb minősítés alá esik a jelenleg hatályos szabályok alkalmazása mellett, ugyanakkor a büntetéskiszabás büntetési tétel középértékéből történő kiindulásra vonatkozó alapvető szabályát a terhelti bűncselekmények megvalósításakor hatályban lévő Büntetőtörvénykönyv még nem ismerte. Az irányadó büntetési tételkeret mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezései értelmében 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés-büntetés, a korábban hatályos, a középértékes kiindulásnál jóval enyhébb

büntetéskiszabási gyakorlat azonban jelentős súllyal esik latba. Az elbíráláskor hatályos Büntető törvénykönyv büntetéskiszabási rendelkezései (Btk. 80.§ (2) és (3) bekezdés, illetőleg 81.§ (2) és (3) bekezdés) adott büntetési tételek mellett lényegesen kedvezőtlenebb eredménnyel járnának és jelentősen súlyosabb joghátrány kiszabását tennék szükségessé a vádlottal szemben, erre figyelemmel a felülbírálat során az ítéletábrlának az elkövetéskor hatályban lévő törvényt kellett alkalmaznia az 1978. évi IV. és a 2012. évi C törvény 2.§-ai alapján, miután az elbíráláskori szabályok nem tesznek lehetővé összességében sem kedvezőbb elbírálást - arra is figyelemmel, hogy a vádlott terhére a büntetés súlyosítását is célzóan ügyészi fellebbezés is előterjesztésre került.

Az ítéleti tényállás 1. pontjával összefüggésben az első fokon eljáró bíróság a tényállást két elkülönülő részre osztotta, és külön minősítette a 2003. évi, illetőleg a 2006. évi terhelti cselekményt. Utóbbi eljárásával a másodfokon eljáró bíróság nem értett egyet, a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a vádlott a 3 millió Ft-os befektetésre 2006. március 1. napjáig minden hónapban havi 60.000 Ft hozamot fizetett a befektetőnek, ilyen módon tartva fenn annak megtévesztését, majd 2006. március 1. napjától oly módon vett át tőle ismételt 1 millió Ft-ot, hogy arra már havi 80.000 Ft kiemelkedő mértékű hozamot vállalt, és ezzel szervesen és közvetlenül kapcsolódott a korábbi tévedésbe ejtő magatartásához. Utóbbi alapján arra a következtetésre kellett jutni, hogy a terhelt a folyamatos elkövetési magatartást a sértettel szemben rövid időközökben, egységes elhatározással, folytatólagosan valósította meg, s ennek a tényéhez kellett igazítani az elkövetési összeget is, továbbá le kellett vonni mindennek a jogi minősítésre kiható konzekvenciáit.

Az ítéleti tényállás 7. pontjával összefüggésben az ítéletábrla mindenben osztotta a fellebbezési főügyészség átiratban kifejtett érvelését, aggálytalanul megállapíthatóan **25. magánfélnek** és **24. magánfélnek** a vádlott és az általa képviselt gazdasági társaságok működésével kapcsolatosan semmiféle befektetési szándékuk nem volt, pusztán szüleik kérésére vettek fel hitelt, amelyet a szülők rendelkezésére is bocsátottak, kizárólag a felmenőik döntésének függvénye volt, hogy az általuk felvett pénzeszközt mire használják fel, és a megegyezésük szerint a fiaik által felvett hitel összegét ők maguk törlesztették. Minderre figyelemmel a gyermekeiktől származó 45 millió Ft összeggel is a sajátjukként rendelkeztek, a terhelt megtévesztő magatartása folytán pedig ebből következően őket magukat is érte a kár, **25. magánfél** és **24. magánfél** ezen cselekmény tekintetében sértettnek nem minősíthető.

Az ítéleti tényállás 27. pontjában foglaltakkal kapcsolatosan az első fokon eljáró bíróság ugyancsak helytelen következtetést vont arra nézve, hogy a helytállóan rögzített tények alapján a terhelt magatartásával összefüggésben a sértettet nem érte kár. Ezzel szemben tényyszerűen megállapíthatóan a vádlott **1. tanú** sértettet is a 1,5 milliárd Ft-os ny.-i ingatlan beruházás projektjével hitegette, abban is megállapodtak, hogy quasi sikerdíjként a terhelt a befektetésnél nagyobb összeget fizet vissza, a sértett pedig folyamatosan érdeklődött is a vádlottnál, hogyan áll a projekt, megnyerte-e a pályázatot, hiszen a megállapodásuk szerint csak a projekt beindulásával jut hozzá a befektetéséhez, illetőleg az azt meghaladó összeghez. Mindebből aggálytalanul következően a terhelt megtévesztő magatartása folytán a tévedésbe ejtett sértettet a befektetésének megfelelő összegű kár érte, amelyen az az utólagos körülmény sem változtat, hogy **1. tanú** csak a körülmények szerencsés

alakulásának esetére kéri vissza a pénzét, utóbbi valóban kizárólag a büntetés kiszabása körében értékelhető enyhítő körülményként.

A fenti megfontolások figyelembevételével az ítéletábra az első fokon eljáró bíróság által 2 rb. csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, egy esetben a (6) bekezdés b/ pont, egy esetben az (5) bekezdés b/ pont) értékelt cselekményt folytatólagosan elkövetett csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) minősítette; az ítéleti tényállás 7. pontjában foglaltakkal összefüggésben megállapította, hogy a 3 rb. - melyből 1 rb folytatólagosan elkövetett - csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) értékelt cselekmény helyesen folytatólagosan elkövetett csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (7) bekezdés b/ pont) minősül; míg az ítéleti tényállás 27. pontjában a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c/ pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b/ pontja szerint minősülő csalás büntette tekintetében a felmentésre vonatkozó rendelkezés mellőzésével a terhelt büntetőjogi felelősségét további 1 rb. csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont) is kimondta.

A fenti minősítésváltozások eredményeként a másodfokon eljáró bíróság a terhelt terhére rótt családi cselekmények tekintetében **vádlt** bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (7) bekezdés b/ pont - ítéleti tényállás 7. pontja), 14 rb folytatólagosan elkövetett csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont - ítéleti tényállás 1., 2., 3., 4., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 16., 21. és 26. pontjai), 8 rb csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (6) bekezdés b/ pont - ítéleti tényállás 5., 18., 20., 22., 23., 24., 27. és 28. pontjai), 4 rb csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (5) bekezdés b/ pont - ítéleti tényállás 6., 15., 19. és 25. pontjai), valamint csalás büntettként (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont, (4) bekezdés b/ pont - ítéleti tényállás 17. pontja) állapította meg.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elkövetéskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazva az első fokon eljáró bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatva a jogi minősítéssel kapcsolatos rendelkezéseket a fentebb részletesen indokoltak szerint részben módosította.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az első fokon eljáró bíróság teljes körűen feltárta, az ítéletábra nem osztotta a fellebbezési főügyészség azon álláspontját, miszerint a törvényszék eltúlzottan nagy jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek.

A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálatán az ítéletábra is figyelemmel volt a helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, ezzel összefüggésben megállapította, hogy a törvényszék által alkalmazott szankciórendszer megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciál prevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, arányos a terhelt személyiségében rejlő, és az elkövetés konkrét körülményeiben is lelepleződő jelentős társadalomra veszélyességgel és a vádlott által megvalósított sorozatcselekmények jelentős tárgyi súlyával, egyúttal azonban alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására is. Az időmúlás jelen ügyben rendkívüli mértékű, és az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az

elsőfokú ítélet kihirdetésétől a jogerőre emelkedésig közel másfél év már eltelt, erre tekintettel - szemben az ügyészi állásponttal - a másodfokon eljáró bíróság nem látott lehetőséget az első fokon alkalmazott szankció súlyosítására, tekintettel arra is, hogy a büntetés kisebb megváltoztatását a törvény nem teszi lehetővé.

A felülbírálat során az is megállapítható volt, hogy az első fokon eljáró bíróság törvényesen rendelkezett a terhelttel szemben a vagyonekbevitel elrendeléséről, annak irányadó összegét azonban az ítéleti tényállás és a bűnösség köre módosításának megfelelően helyesbítette az ítélet táblájában.

Figyelemmel arra, hogy a vagyonekbevitel célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása, amennyiben pedig a bűnös úton elért vagyongyarapodás a polgári jogi igény megítélésével kimerül, akkor nincs helye vagyonekbevitelnek, ha azonban a megítélt polgári jogi igény a vagyongyarapodásnak csak egy részét meríti ki, akkor a fennmaradó részre vagyonekbevitelt kell elrendelni (69/2008. BK vélemény I. és II. pontjai), az ítéleti tényállás 12. és 27. pontjaiban írtaknak megfelelően a másodfokon eljáró bíróság összességében 8,5 millió Ft-ban állapította meg a bűnös úton elért és a polgári jogi igényekkel részben ki nem merített vagyongyarapodás nagyságát, s egyúttal az alkalmazott vagyonekbevitel mértékét. Ezen rendelkezés meghozatalánál az ítélet táblájában figyelemmel volt arra, hogy a rendelkezésre álló igazságügyi könyvszakértői vélemény által igazoltan a vádlott által irányított gazdasági társaságok könyvelésébe, anyagi eszközei közé a befektetett kicsalt pénzeszközök nem kerültek be, ezen összegeket a terhelt aggálytalanul megállapíthatóan a saját érdekkörében - de pontosan meg nem határozható célokra - használta fel.

Az első fokon eljáró bíróság a magánfelek eljárás során előterjesztett polgári jogi igényeit a bizonyítottaknak ítélt összegek erejéig megítélte, ezt meghaladó részükben pedig a törvény egyéb útjára utasította, az e körben hozott rendelkezések azonban több vonatkozásban is pontosításra és helyesbítésre szorultak. A törvényszék által megállapított tényállásból következően a polgári jogi igény összege **21. magánfél** esetében helyesen 195.000, **22. magánfél** tekintetében pedig 30.040.000 Ft-ban állapítható meg. Elmulasztott az elsőfokú bíróság rendelkezni az egyes magánfeleknek megítélt kártérítés összege után járó törvényes késedelmi kamatokról, azoknak kezdő időpontjáról és konkrét mértékének alakulásáról is, ezt az ítélet táblájában a Ptk. 301.§-a alapján pótolta. Ezen túlmenően a törvényszék nem helytálló számításokat végzett a polgári jogi igények érvényesítésével összefüggő mérsékelt eljárási illetékek összege tekintetében, főszabályszerűen az érvényesített kártérítési igény 1 %-ának megfelelő összegek megjelölése nem felel meg az Itv. 42.§ (1) bekezdés a/ pontjában, illetőleg az 58.§ (1) bekezdés c/ pontjában foglalt törvényi előírásoknak, ezért azokat az utóbbi törvényhelyek alapján az ítélet táblájában helyesbítette.

Megállapítható az is, hogy mind a 7. ítéleti tényállási pontban érintett **24. magánfél**, **25. magánfél**, **26. magánfél** és **27. magánfél**, továbbá a 20. és 21. tényállási pontok tekintetében **28. magánfél** és **29. magánfél**, mind pedig a 22., 23. tényállási pont vonatkozásában a fellebbezési főügyészhez indítvánnyal érintett **2. sértett** és **1. sértett** magánfelek a rendelkezésekre álló végrehajtható okiratok alapján időközben végrehajtási eljárást is kezdeményeztek a terhelttel szemben, mindezek jelenleg is folyamatban vannak,

erre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 335.§ alkalmazásával **2. sértett** és **1. sértett** esetében nem látott lehetőséget a kártérítési igényük büntetőbíróóság általi megítélésére, míg az előbbi magánfelek tekintetében ugyanilyen okból az elsőfokú ítélet kapcsolatos rendelkezéseit mellőzni tartotta szükségesnek.

Figyelemmel arra, hogy a nyomozati szakban a Tatabányai Városi Bíróság nyomozási bírójának az 5.Bny.87/2010/2. számú végzésével két ny.-i ingatlan vádlottat illető hányadára, illetőleg egy teher- és egy személygépkocsira vonatkozóan a terhelt vagyontárgyainak zár alá vételét rendelte el, amely tárgyi körben az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni (jóllehet olyan adat is rendelkezésre áll, miszerint a hrsz-ú ny.-i ingatlan időközben kikerült a zár alá vétel hatálya alól), az ítélet tábla a Be. 159-160.§-ai alapján a zár alá vétel feloldásának feltételeiről, illetőleg az esetleges intézkedések megtételének szükségességéről tájékoztatta az érintett magánfeleket.

A fentieken túlmenően az ítélet tábla az elsőfokú ítélet egyebekben törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a bűnügyi költségre vonatkozó, számítási hibával érintett rendelkezést helyesbítette, egyúttal a Be. 381.§ (1) bekezdésének alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viseléséről is.

Az ítélet tábla a Be. 386.§ (1) bekezdésének b/ pontja alapján állapította meg a vádlott fellebbezési jogosultságát az ítéleti tényállás 27. pontjával összefüggésben hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító rendelkezésre figyelemmel.

Győr, 2014. április 24. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A kiadmány hitelül:

Kiadó: